

ISSN-0207-4710

GÖYƏRÇİN

BİTDİLİCƏ

Biri var idi, biri yox idi, bir Bitdilicə var idi. Hələ dünya yaranandan bir nəfər də olsun onun üzünü görməmişdi... Ona da Bitdilicə deyərəm, gözə görünməsə də, nə özü dinc durur, nə də ürəyinə, qəlbinə girdiyi adamlara, otlara, çiçəklərə, quşlara, böcəklərə dinclik verirdi...

Bir də görürdün Bitdilicə yavaşca girdi sünböldəki dəninin içinə. Quş bu buğdanı yeyən kimi göylərə uçar, qanad çalmaqdan yorulmurdu. İçində Bitdilicənin gizləndiyi arpanı yeyən at da göylərə meydan oxuyur, yerlə, göylə əlləşirdi. O qaçanda nallından qığılcımlar sıçrayırdı, lap Koroğlunun Qıratı kimi...

Bitdilicə çiçəyin qəlbinə girəndə isə çiçək nəinki torpağı, hətta sərt qayaları belə dəlib keçmək gücündə olurdu. Bir də görürdün daşın üstündə bir çiçək bitib. Arılar bu çiçəyin üstündən gecə-gündüz şirə daşıyıb bala çevirsələr də, çiçəyin şirəsi tükənmirdi ki, tükənmirdi. Bitdilicə hansı arının içinə girirdisə, o daha zəhmətkeş, daha güclü olur, bu çəməndən - o çəməne uçub bal daşımaqdan yorulmurdu ki, yorulmurdu.

Qarışqa içində Bitdilicə olan dəni daşıya bilmirdi, ancaq onun öz içinə Bitdilicə girən kimi qarışqa filə dönür, bir anbar buğdanı belə daşımağa qadir olurdu.

Qışdan çıxan meşələri çılın-çılpaq görəndə Bitdilicənin onlara ürəyi yanırıdı. O, ağacların içinə girən kimi tumurcuqlar çırtlayır, budaqlar yarpaqlayır, meşə yamyaşıl bir dona bürünürdü. Çəmənleri, dağları qurumuş görəndə Bitdilicə qədəmlərini ora basan kimi hər yan yamyaşıl olur, ətrafı gül-çiçək ətri bürüyür, gül-gülü, bülbül-bülbülü, çiçək-çiçəyi, kəpənək-kəpənəyi çağırırdı. Bağlarda meyvə ağacları, bostanlarda xiyar, pomidor, qarpız, yemiş çiçəkləyəndə bilmək olurdu ki, onları da həvəsləndirən Bitdilicədi...

Bitdilicə buludların arasına qalxdımı, şimşək çaxır, yağış yağır, sısqa arxların içinə girdimi, sel-su aləmi bürüyürdü.

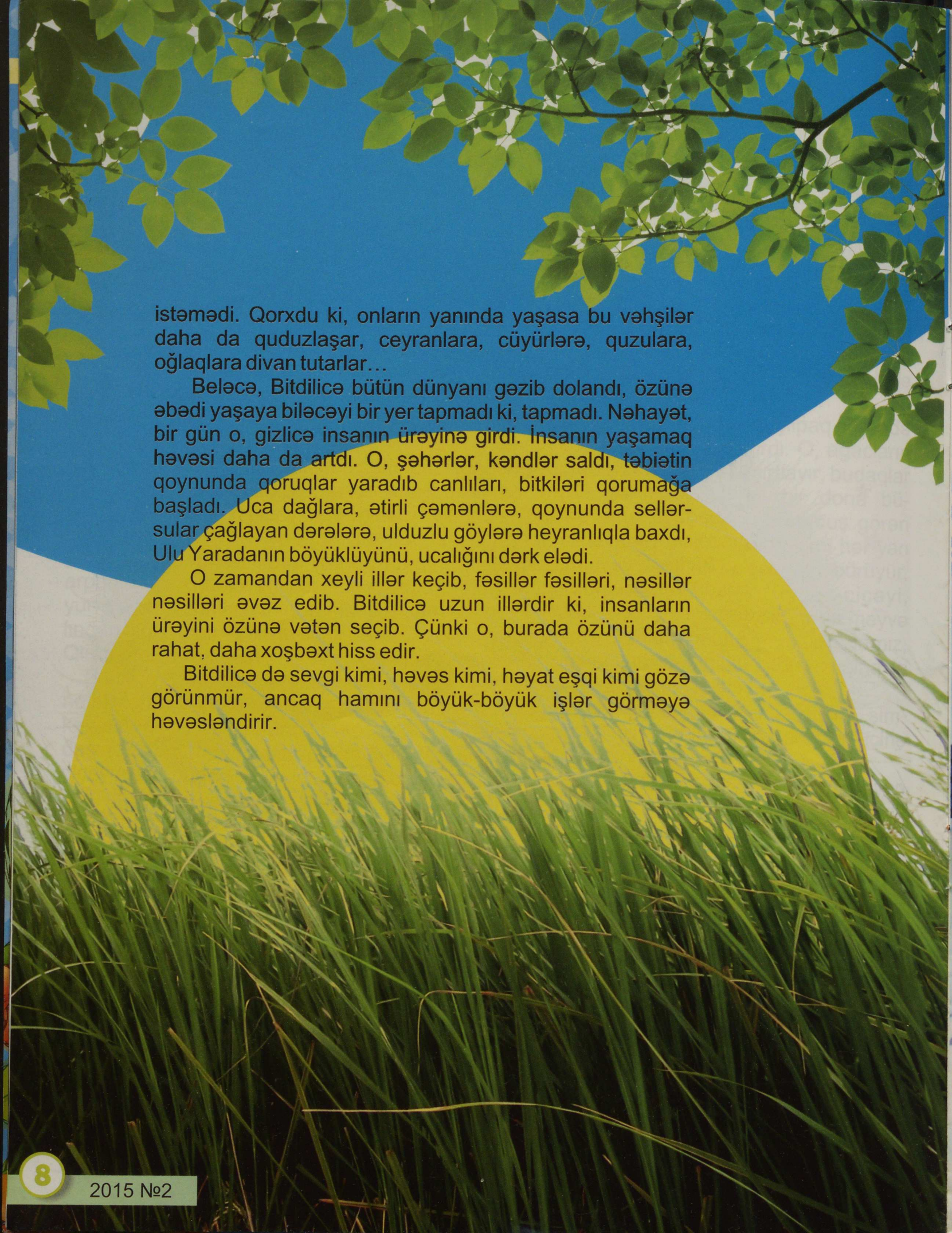
Bir dəfə Bitdilicə tənbel-tənbel yeriyən tısbağanı görüb onunla məzələnmək istədi. Yavaşca, gözə görünmədən onun çanağı-na

girdi. İçinə Bitdilicə girən Tısbağa qaçmağa başladı. Çanağı o daşa-bu daşa dəyib çatladı. Bunu görəndə Bitdilicənin Tısbağaya rəhmi gəldi. Tez onun içindən çıxdı ki, yazıq bir az dincəlsin, rahatlınsın.

Bitdilicə yuyunub sərinləmək üçün dənizə girdi. Dəniz coşdu, dalğalandı. Bunu görəndə Bitdilicə balıca balıqların arasına girmək istədi ki, onlar heç nədən qorxmasınlar. Ancaq qəribə bir mənzərə yarandı. Qorxaq kılkələr ən yırtıcı balıqların, balinaların yanından şəstlə üzüb keçməyə başladılar, onları heç sayı da salmadılar. Bitdilicənin onlara da rəhmi gəldi. Düşündü ki, əvvəl-axır məzələnin nə yerdə olduğunu anlayan yırtıcı balıqlar onlara divan tutacaqlar.

Bitdilicə indi də köpək balıqları, balinalar ilə məzələnmək fikrinə düşdü. Ancaq tez də fikrindən daşındı. Anladı ki, belə etsə, onlar daha da qəddarlaşacaq, dənizlərdəki, okeanlardakı bütün balıqları yeyib qurtaracaqlar.

Bir dəfə Bitdilicə cəngəlliklərə, savannalara, dağlara səfər elədi. Ceyranları, cüyürləri, dağ keçilərini görəndə onun ürəyi açıldı. Pələnglərin, şirlərin, digər yırtıcıların onlara hücumunu görəndə Bitdilicə məzlumların ürəyinə girdi ki, zalımlar onları incidə bilməsinlər. Pələnglərdən, şirlərdən, canavarlardan zahirən xoşu gəlsə də, Bitdilicə onların yanında yaşamaq

istəmədi. Qorxdu ki, onların yanında yaşasa bu vəhşilər daha da quduzlaşar, ceyranlara, cüyürlərə, quzulara, oğlaqlara divan tutarlar...

Beləcə, Bitdilicə bütün dünyanı gəzib dolandı, özünə əbədi yaşaya biləcəyi bir yer tapmadı ki, tapmadı. Nəhayət, bir gün o, gizlicə insanın ürəyinə girdi. İnsanın yaşamaq həvəsi daha da artdı. O, şəhərlər, kəndlər saldı, təbiətin qoynunda qoruqlar yaradıb canlıları, bitkiləri qorumağa başladı. Uca dağlara, ətirli çəmənlərə, qoynunda sellər-sular çağlayan dərələrə, ulduzlu göylərə heyranlıqla baxdı, Ulu Yaradanın böyüklüyünü, ucalığını dərk elədi.

O zamandan xeyli illər keçib, fəsillər fəsilləri, nəsillər nəsilləri əvəz edib. Bitdilicə uzun illərdir ki, insanların ürəyini özünə vətən seçib. Çünki o, burada özünü daha rahat, daha xoşbəxt hiss edir.

Bitdilicə də sevgi kimi, həvəs kimi, həyat eşqi kimi gözə görünmür, ancaq hamını böyük-böyük işlər görməyə həvəsləndirir.